

Deu fer cosa de quinze anys que en Pallard, un sastre molt conegut a casa seva (que era a París) tenia mal en una cama. Res del que feia no podia guarir-lo, tant, que el metge el va abandonar. Però ara va sense croses i corre i salta com un gat.

Per cert que l'altre dia es va topar aquell metge.

—Hola Paillard. Quina sort que et veig guarit: corres talment una daina.

—Ja ho veieu, senyor metge. Estic bo del tot. Ha estat una sort...

—I qui va ser el savi?...

—O, no es tracta pas de cap savi, sinó de l'herbolari Cavaillon.

—L'herbolari? Bé te'n deu haver fet pagar una picossada!

—M'ha costat tres-cents francs tot plegat, però vaja, no em dolent.

—Tres-cents francs—s'escriu el metge—. Ai com t'has deixat ensarronar. Si jo m'hagués pensat que tenies tres-cents francs per a les cures, per aquest preü t'haguera fet una operació i, amb el temps, fins t'hauria tallat la cama!

—Avui potser sí, que em prendré la medicina.

L'ESMORZAR DEL PRINCEP

Un príncep, anant de viatge, entrà en una granja isolada per tal de prendre algun aliment. El granger li serví dos ous ferrats, pels quals li demanà dues unces.

—Es que els ous van escassos en aquest país? —demanà el príncep, que els trobava cars.

—Us equivoqueu, altesa: no són pas els ous el que escasseja en aquest poble, sinó més aviat els prínceps.

EL VENEDOR D'ESCOMBRES I

EL BARBER

Un venedor d'escombres entrà a cal barber per fer-se afaitar. Quan ja estava llest el barber li va voler comprar una escombria.

—Quant en voleu? —li demanà.

—Tres rals.

—Ja és cara, —digué el barber.— Aquí en teniu dos, i si no us agrada torneu l'escombria al paquet.

L'home acceptà els dos rals i demanà al barber que li devia de l'afaitada.

—Cinquanta cèntims —respon el barber.

—Doncs aquí en van vint, i si no us convenen torneu-me la barba allà on era.

COMPENSACIO

—Fixa't, la Pauleta encara no ha vingut. No sé com l'amo li accepta aquests retards.

—Possiblement perquè ella li accepta els seus avenços.

Els humoristes catalans expliquen als soldats de l'Exèrcit de la República l'acudit que els ha fet més gràcia

Respostes d'Alpresa i Buireu

ALPRESA

Recordo més coses que tenen poca gràcia que a la inversa, però per no discrepar de tothom, aci us envio un acudit que em va fer riure de debò.

COP DE GENIT

Ella. — Apa, poca vergonya, surt d'ací!

Ell. — No em dona la gana. ¡Alguna vegada haig de demostrar-te que tinc genit!

BUIREU

—Què fas aquí dalt, germana mosca?

—Si mira, llaurem.

GASIVERIA JUEVA

Samuel és més que avar. Viu en una caseta sòrdida i allà, fent-se la cuina ell mateix, pot arrear cada any tres quartes parts dels seus ingressos. Això no obstant no viu tranquil: la casa es troba en un paratge apartat i poc segur. Té por que el robin.

Què fer?

Val més afrontar el risc del robatori o mantenir un gos guardià?

No: res d'això. Samuel ha après de bordar, i quan sent el més petit soroll borda tan bé que fins els veïns s'espanten.

I quan tot anava millor —ves qui ho diria!— ha trobat sota la porta una citació perquè pagui obligadament l'impost per tinença de gossos.

NOVELLA DE FULLETONS

El novel·lista la llegeix a un amic: «Colpit per la desgràcia, el nostre home entrà en un bar i prengué una absenta. I després una altra, dues absentes, tres absentes...» Què te'n sembla, d'aquest final?

—Ah, que podries posar-li, encara, que es guarda la quarta per al número pròxim.

L'APROFITAT

Un senyor dinava al restaurant, però no tenia gaire gana. Com que li recava de deixar alguna cosa al plat agafà el tros de pollastre que li serviren i se'l ficà dissimuladament a la butxaca.

El cambrer, que ho va veure, no li digué res, però prengué la salsera i vessà tot el seu contingut a la butxaca del «senyor».

—Què fas, desgraciat? Que no veus que em taques?

—Jo em creia que us n'oblidàveu. El pollastre no hi va mai, sense la salsa.

EL SUICIDA FRUSTRAT

Un miserable s'ha tirat a mar per suïcidar-se. Hom l'en ha tret encara amb vida.

—Quin dia som?—és el primer que pregunta.

—Dilluns.

—Dihuns? Vatua! —reprèn malhumorat.— Una altra setmana que comença malament.

—Vas anar a veure «Les Noces de Figaro?»

—Si hagués d'anar a tots els casaments que es fan, no tindria temps de fer res.

LA FAM

—Una gràcia de caritat, que fa dies que no menjo.

—Espereu un moment, bon home. Ara ve el meu marit.

—Molt agraït, senyora, però no sóc cap caníbal.

EL BARBER A LA GUERRA

Un amic nostre, barber d'ofici és a les trinxeres. Ens ha escrit que per raó del seu art ajuda tant als seus companys, i s'expressa així, ben engrescat: «Abans només afaitava les barbes, però ara puc ben dir que afaito tot el front».

LA CURIOSITAT

Una senyora escrivia una carta en presència del savi La Condamine. Sobtadament es va adonar que el físic anava seguint de lluny el que ella escrivia, de la qual cosa es sentí contrariada i es proposà de castigar-li la curiositat. Com aquell qui no hi dona importància escriví a la carta la frase següent: «Prou us en diria més coses, però tinc Mr. La Condamine al meu darrera que llegeix tot el que poso».

—Oh, senyora, —s'exclamà el savi de seguida.— Jo us asseguro que no he llegit res.

A LA POLINESIA

El turista a l'indígena: Què fas amb el peu a la boca? És que te'ls menges?
El negret: No, només me'ls rento.